

Un pour le tout le gal
le f-12 28
Trappe 1000 ea

TUCTHUYHÚ

DEPOT LEGAL
• INDOCHINE •
Nº 21. 2/1

SO 6

3 XU

Đồng Quán mỉm cười:

— Ngô Dụng quái thế!

Liên cất to tiếng:

— Xin tha ngay bây giờ.

Tức thì một khối vuông lớn trên nóc nhà từ từ buông xuống bản, và một sợi giây dài bị cắt đứt rơi theo. Đồng Quán đỡ lấy, thấy nặng, liền mở lần vải, bọc ngoài ra xem. Ánh đèn chiều đỏ ối những thoi vàng vuông và dài. Đồng Quán tươi cười, nhìn lên nóc nhà nói:

— Xin đa tạ!

Nói xong đứng giậy mở cửa gọi tả hữu lại, sai lập tức mở cửa ngục tha Lỗ trí Thâm, rồi quay vào làm bữa.

— Thủ đoạn bọn Lương Sơn đền ghê? Mình không ăn cánh thì chúng lấy đầu rồi!

Sờ lên đầu:

— ... Mà cái đầu này đáng quý lắm chứ!

Nó sẽ làm cho Tống Triều điên đảo!

Bâng khuâng như đi trong mộng, Lỗ trí Thâm theo tên gia tướng ra cửa bên Đông phủ. Cửa mở, Lỗ trí Thâm bước ra ngoài, còn đương phân vân nhận lời, bỗng hai bóng người đi tới trước mặt. Một người trong hai người ấy sẽ gọi:

— Lỗ hiền đệ!

Lỗ trí Thâm còn ngơ ngác, người ấy đã đặt bàn tay lên vai hòa thượng:

— Hiền đệ mới xa cách Lương Sơn mấy ngày đã quên anh em!

Lỗ trí Thâm nhận rõ tiếng, liền sẽ kêu:

— Quân sư!

Người kia đáp:

— Chính ngu huynh đây.

— Còn ai kia?

— Đồ hiền đệ biết,

Lỗ-Trí-Thâm bước đến bên người kia dợ tay sờ đầu tai mặt mũi chân tay rồi đeo lên :

— Vô hành giả !

Người đứng trước mặt vội bịt miệng hòa thượng

— Sẽ chứ ! Sư ông người muốn chúng tôi cùng bị chết cả hay sao .

Lỗ-trí-thâm mừng mừng rỡ rỡ luôn miệng lăm bằm .

— Ngô Dụng ! Vũ Tùng ! Hai bạn Lương Sơn ở đây ! Đền từ bao giờ ! Sao biết tôi bị bắt mà đứng đợi ở đây ?

— Ngô Dụng nói :

— Câu chuyện dài lắm đi tìm chỗ nghỉ chân, đứng đây bất tiện !

Lỗ Trí-Thâm sực nhớ đến Lý Quỳnh liền nói.

— Xin mời quân sư cùng hành giả ra ngoài thành hội với Hắc-toàn-Phong !

Ngô Dụng nói :

— Giờ này, cửa thành đóng chặt, ra sao được !

Lỗ-trí-Thâm đáp :

— Đóng thì ta phá cửa mà ra !

— Khéo đồ dai ! Vẫn không chừa lỗ măng !

Ngô Dụng và Vũ tùng Kéo Lỗ trí Thâm đi quanh mây phồ, gập một tầu quán mở cửa, bèn cùng vào :

Tầu bảo chạy ra đón tiếp. Ngô Dụng sai đem rượu và các thứ nhắm tốt lên .

Một lúc sau, tàu bảo bưng lên một bình rượu lớn, và một mâm rượu đầy những cá tươi, thịt béo. Lỗ trí Thâm trông thấy vui vẻ mà rằng :

— Tốt lắm ! Bị chúng giam từ trưa đến giờ, bụng đói như cào !

Ngô Dụng vội sẽ đá chân ra hiệu bảo Lỗ trí Thâm nên cẩn thận mồm miệng Hòa thượng bèn không nói gì nữa, cầm đầu ăn uống một hồi như lang như hổ. Ngô Dụng và Vũ Tùng đã ăn uống rồi, chỉ ngồi cầm chừng, đợi cho Lỗ trí Thâm no say mới hỏi :

— Từ ngày hiên đệ xuống núi đến giờ, làm những việc gì !

Lỗ trí Thâm ghé vạt áo lau miệng rồi sẽ đem những việc xảy ra từ trước đến giờ thông thả kể lại cho hai người nghe.

Nghe xong Ngô Quân sư cười bảo Vũ Tùng :

— Bất ngoài ngô chi sở liệu ! Tất nhiên là các hiên đệ đến Đông kinh ứng thí !

Vũ Tùng bảo Lỗ trí Thâm :

— Sau khi hai anh đi rồi, anh em trên sơn trại ai này cùng ngao ngán.

Vì cái nghĩa bằng hữu chúng ta tuy không được như Lưu Quan Trượng cũng nặng hơn núi Thái Sơn, không vì lỗi nhỏ mà rút tình được. Vì thế cách mấy hôm sau, Quân sư và tôi từ biệt sơn trại xuống theo tìm hai anh về núi.

Lỗ trí Thâm lắc đầu, vẻ trầm ngâm như đương theo đuổi một định kiến gì.

Ngô Dụng đáp.

— Hiên đệ giận Tông đại ca cùng tất cả anh em sao ?

Lỗ trí Thâm đáp :

— Không phải thế.

— Vậy sao hiên đệ không bằng lòng về Lương Sơn ?

Lỗ trí Thâm kháng khái đáp :

— Tráng sĩ nhất khứ bất phụ hoàn !

Kinh Kha ngày xưa không lấy được đầu Tân Vương, không trở lại tổ quốc.

Lỗ trí Thâm và Lý Quì ngày nay không làm được sự gì khác thường, không trở lại Lương Sơn !

Vũ tùng cười mà rằng :

— Hòa thượng định ứng thí giạt chức võ trạng thật sao ?

— Sao lại không ?

Ngô Dụng mỉm cười :

— Chúc cho hiền đệ cùng Hắc toàn Phong tranh khỏi đoạt giáp, lập được công danh với thiên hạ.

Dộng nói chua cay, mai mỉa. Lỗ trí Thâm hiểu ý, liền dịch ghê, ghé tai Ngô - Dung nói thắm mây câu.

Ngô - Dung tươi ngay nét mặt mà rằng :

Nêu được như vậy còn gì bằng !

Lỗ trí Thâm uống thêm mấy chén rượu nữa, rồi cùng hai người đứng giậy sai tầu báo dọn dẹp phòng ngủ. Đêm hôm ấy, ba người gác chân than thở đường kia lỗi nọ, nhắc lại những thời oanh liệt đạo trước, bày tỏ những hi vọng về bước đường sự nghiệp mai sau.

Mờ sáng, Ngô - Dung trở dậy đánh thức hai người.

Sau một cuộc rượu nhỏ ba người tính trả tiền trọ bước ra ngoài tầu quán.

Trời còn chưa sáng hẳn nhưng người đi ngoài đường đã tập nập. Cừ từ các nơi kéo nhau đèn võ tràng ửng thí, các hàng quả bánh đem thức ăn uống đèn bán kiếm lợi, từng bọn gánh gồng chật lồi. Thỉnh thoảng lại một chiếc kiệu rẽ đám đông người ấy là các quan giám khảo tiên trường.

Lỗ-Trí-Thâm nói :

— Không biết Hắc Toàn Phong có trong bọn này không

Ngô Dung nói :

— Đèn trường thê nào chả gặp !

— Chỉ hiềm hắc mới ốm khỏi.

Vũ Tùng cười :

— Đang ốm hắc cũng bò đèn.

Đương nói chuyện, bỗng thấy trước mặt một đám xôn xao người đứng vòng tròn. Ba người ghé gần xem, thấy một chàng mặt đen đang dơ tay dơ chân dậm dọa người xung quanh.

Lỗ trí Thâm mừng rỡ, sẽ nói :

— Lý Quí kia rồi ! không biết hắc lại gây sự với ai vậy.

Ba người chạy lại. Lỗ trí Thâm gạt mọi người, bước vào giữa vòng, nắm lấy Lý Quí ;

— Hiên đệ làm gì người ta thế ?

Lý Quì đang sắp hành hung, nghe thấy Lỗ trí Thâm vội dừng tay nói :

— Úi chà ! Đại huynh đi mất bóng vía đâu từ chiều qua đến giờ, để tiểu đệ nằm khàn đợi suốt ngày, cả đêm không ngủ ! Đã tưởng ngộ huynh tềch đi phương xa bỏ chêt tiểu đệ ở đây rồi !

Lỗ trí Thâm đáp :

— Khoan hỏi chuyện hôm qua. Hiên đệ hãy nói ta nghe, vì có gì đánh nhau với ai chỗ này !

Lý Quì hăm hăm nét mặt, tóm lấy một người đang nằm lăn dưới đất sách cổ dậy. Người ấy ăn mặc ra dáng một viên giáo đầu. Mặt mũi xung tím, quần áo tả tơi, máu me đầy mặt. Lý Quì lại toan dơ tay đánh nữa. Lỗ trí Thâm níu cánh tay lại, gắt :

— Ô hay ! Đã bảo không được hành hung, sao hiên đệ còn cồ đánh người ta ? Đâu đuôi thế nào nói ta nghe !

Lý Quì trợn mắt nhìn người bị đánh, lơa tiếng nói :

— Sô là Ngô huynh không biết ! Tiểu đệ tiên trưởng, dọc đường gặp lũ cẩu trệ này nó cạ khịa, hích vào tiểu đệ, bắt tiểu đệ xin lỗi, lại múa quyền chực đánh tiểu đệ trước. Vậy nên tiểu đệ phải thẳng cánh chùng trĩ cho nó biết tay ! Mà không biết vì có gì nó gây sự với tiểu đệ như vậy ! Ngô huynh thử hỏi nó xem !

Lỗ trí Thâm quay hỏi người kia. Người ấy nét mặt tỏ vẻ sợ hãi, khúm núm đáp :

— Dám thưa hai vị tráng sĩ ! Kẻ đại đột này chót nghe lời Từ Công tử nên sức phạm tới hai vị tráng sĩ, xin dung thứ cho một lần này .

Lỗ trí Thâm mắng :

— Nhà người võ nghệ bao lâu mà dám táo gan trêu tay bạn ta ? Và chúng ta với Từ Công tử của nhà người có thù oán gì nhau mà nhà người chỉ nói càn !

Người bị đánh kêu van :

— Quả thực Từ Công tử mượn tôi giải bất bình, không phải tự tôi dám xúc phạm oai hùm.

Ngô Dụng đứng lặng chừng kiên tân kịch ấy, bây giờ nghiêm nghị hỏi :

— Nhà ngươi nói là giải bất bình cho Từ Công tử, vậy ta hỏi ngươi : Từ Công Tử bất bình với ta vì có gì ?

Người kia ấp úng hồi lâu, rồi đáp :

-- Công tử nói rằng hôm qua các vị lãng mạ làm nhục Công tử giữa đường !

Lỗ trí Thâm quát.

-- Người chỉ nói vậy ! Chúng ta là kẻ anh hùng nghĩa sĩ, vô cớ thêm trêu ghẹo chỉ đưa trẻ ranh. Chẳng qua y thấy chúng ta cũng dữ thối, y lo chúng ta tranh mất chức võ trạng, nên sai người đón đường cản trở làm chậm trễ giờ tiền trường, cũng như thủ hạ làm nhiều trò ám muội khác để ngăn ngừa các vị hảo hán khác mà y dõ biết là có đôi chút bản lĩnh đó thôi ! Nhà ngươi tham tiền không phân hắc bạch, nhắm mắt làm càn, thật đáng bị và đáng trọng phạt.

Người kia nan nỉ hoài, Ngô Quân sư hỏi :

-- Tại sao nhà ngươi theo Lý công Tử làm càn ?

Người kia cúi gằm mặt đáp :

-- Chỉ vì gia cảnh bán bản.

Quân sư thở dài.

— Khá thương cho người đời ! lạng bạc trắng làm hắc ám lương tâm ! Lần này ta cũng tạm tha cho, từ nay nên cải quá tự tận.

Bèn móc túi lấy ra một đỉnh bạc đưa vào tay người kia, nói :

— Nhà ngươi cầm lấy mà về phục thù !

Người kia cảm tạ, vái chào rồi cúi mặt lẩn vào đám đông người đi mất.

Bây giờ Lý Quí hỏi Lỗ trí Thâm :

— Đêm qua đại huynh đi đâu không về quán trọ?

Lỗ trí Thâm bèn ghé tai thuật mọi chuyện xảy ra từ trưa hôm trước, nào khi gặp Từ định Phương công phủ Đông Quán, khi bị giam, khi được phóng thích. Lý Quí tức lắm, lớn tiếng:

— Cái thằng Đông Quán là đồ chó, lợn! Để tôi đi tìm nó tặng cho một nhát búa.

Nói rồi hăm hở sách song phủ toan đi. Ngô Dụng nắm lại.

-- Lý hiền đệ vẫn chưa hết tính lỗ mắng! hãy đứng lại ta bảo!

Lý-Quí choáng người ra, bây giờ mới nhận ra rằng Ngô-Dụng có mặt ở đây là một sự lạ, bèn hỏi:

— Sao Quán... sao Ngô huynh lại xuống đây?

Ngô Dụng vội đưa mắt ra hiệu, rồi nói:

Hải tiên trường cho kịp giờ, rồi nói chuyện sau.

Bốn người cùng hợp bọn cất bước, chẳng bao lâu đã tới cửa trường thi.

Bây giờ trời chưa sáng rõ hẳn, cửa trường còn đóng. Ba người bắt chước các sĩ tử cũng vào một hàng bán các thức giải khát ngồi chờ.

Xung quanh tiếng người ồn ào. Các cử tử lục tục kéo đến, chuyện trò cười nói, bàn tán lao sao, ai nấy cũng có vẻ nóng nẩy, hăm hở. Mười năm rèn luyện côn quyền nay đến ngày cá vượt vũ môn dù người trăm tiêm đèn thê nào cũng phải phấp phỏng về cái cuộc tương lai sẽ định trong ngày hôm nay.

Về thời bây giờ, sự thi cử còn dân dị, trong một ngày có thể định xong sự hơn thua, vinh nhục của muôn nghìn sĩ tử. Vì thế nên ai nấy đều ngong ngóng trông mong quan trường đến để theo chân vào vũ tràng sách tựa, bần cùng trở tài.

Duy bọn Lỗ trí Thâm, Lý Quí tuy cũng ứng thí song chẳng qua bởi không có việc thi thi chơi chứ thiết g

tranh lèo giật giải ! Vậy mà cũng bởi sự ưag thí chơi đó xảy ra bao sự khó khăn trong mây hôm nay !

Đền bây giờ lại gặp bạn của Lương Sơn Bạc, hai người mừng rỡ. Nhất là Lý Quí, chàng chỉ muốn theo chân Ngô Dụng về Sơn trại. Là vì Hắc toản Phong xa cách Hắc tam Lang ngày nào, khắc khoải ngày ấy.

Song, Hoa hòa thượng Lỗ-Trí-Thâm nghĩ khác chàng mặt đen. Lòng tự ái của hòa thượng đã bị trúng thương, hòa thượng không muốn trở về sơn trại trước khi làm được một sự gì oanh liệt sau ngày xuống núi.

Bởi thế Lỗ-trí thâm bèn rỉ tai thuật cho Lý Quí biết công việc hồi hôm và ngỏ ý với chàng, khuyên cùng mình vào trường.

Lý Quí tính ngộ, hiểu biết rằng mình về Lương Sơn bây giờ cũng bẽ bàng với chúng bạn, thì ầu mỗi bọn một con đường riêng.

Bỗng một hồi chiêng trống vang râm võ tràng. Các sĩ tử đứng giậy lóc thộc kéo nhau tề tựu trước cửa tràng. Một chiếc kiệu tiên hô hậu ứng, tán tía lọng xanh từ xa đi tới. Quân lính hai bên gạt những người đứng xem, dẹp lối. Chiếc kiệu từ từ tiên vào trong võ tràng. Ai này thì thảo :

— Đồng thượng thư.

Trong bọn này có người bêu môi :

— Quan dạng thay !

Có kẻ cười cợt.

— Một kỳ thi này tiên dứt lốt của các sĩ tử đủ cho hẳn tậu thêm mười con nàng hầu béo !

Ngay lúc ấy, hai con ngựa từ xa phi lại. Ai này rân ra hai bên nhường lối, không đợi cầm binh phải dẹp đường, hết thấy đều im lặng, cái bề người lúc đó không một đột sóng. Chỉ một vài người sẽ nói ;

-- Nguyên Soái về mặt không vui, khó cho anh em mình.

Nguyên soái Đường Hoán tiên trường một cách rất

dân dĩ, theo hầu có một viên tiểu tướng cưỡi ngựa

Theo chân Đường Nguyên Soái, anh hùng hảo hán
lũ lượt kéo vào võ tràng. Một hồi chiêng trống vang tai,
các sĩ tử đã sắp thành hàng đứng hai bên diễn võ sánh

Giây lát, các quan phó đám kháo đèn đông đủ, Đường
Nguyên Soái sai truyền lộ quan gọi tên các học trò. Lỗ
trí Thâm và Lý Quí đời mãi, mới thấy tên mình xướng
sau cùng. Dáng chừng Đông Quán nghĩ đèn lười dao của
hảo hán Lương Sơn Bạc đêm trước!

Khi mọi người đã yên chỗ trước diễn vũ sảnh, Đông
Quán đứng giây, bộ vệ nói:

— Bớ các thầy sĩ tử, bản quan nhủ bảo các thầy
cùng biết. Các thầy ở bốn phương đến đây để tranh khôi
đoạt giáp trước là vinh thể âm tử, sau là giúp chúa
giữ vững ngôi rồng, nên cố gắng đem hết tài năng ra
thi thố để bản quan xem tài sẽ liệu cất nhắc cho.

Ai này nín lặng.

Đường Nguyên Soái cũng đứng lên, đồng dục cất
tiếng:

— Bản Soái có mấy câu thực ngôn, các cử tử hãy
nhe kỹ. Ngày nay quốc gia đa nạn, chính là lúc kẻ anh
tài phải đem hết sức hết trí ra trước là giúp đời, sau ghi
chút tiếng thơm với ngàn thu. Xong trong cuộc tranh
khôi đoạt giáp, điều cốt yếu là phải công bình. Bản Soái
sẽ coi các sĩ tử giàu, nghèo, sang, hèn ai cũng như ai,
chức trạng nguyên dành cho bậc văn võ toàn tài, dù là
người canh phu chân trắng mà có thực học, bản Soái
cũng lấy đỗ

Các sĩ tử hoan hô vang động võ trường.

Mấy câu nói ấy có cái kết quả là làm đỏ bừng mặt
Đông Thượng thư, và làm chột dạ những cậu phong lưu
công tử. Còn những bậc chân tài đều hơi lòng, chỉ đợi
đến lượt mình là trở tài võ nghệ.

Lần thứ hai, một hồi chiêng trống vang động. Kỳ

thi loại bắt đầu. Bây giờ dưới vũ sảnh, biện ra những cảnh tượng buồn cười. Có người sách tạ không nổi, loạng choạng ngã lăn ra đất. Có người múa côn tuột tay cây côn văng đi suýt đánh bẻ sọ người đứng gần. Tuy vậy, cũng lắm kẻ sức lực hơn người múa đao, sách tạ như bõn. Lỗ trí Thâm và Lý Quì cũng chưa chỗ tài, chỉ cốt giữ cho hợp lệ, để còn sức dùng vào những cuộc biểu diễn quan trọng.

Đến lúc thi bắn, mới lắm sự tức cười. Vô số vị phong lưu công tử kéo không nổi cung cứng, mũi tên run run đi độ được vài chục bước đã chúc đầu rơi xuống đất.

Đường Nguyên Soái ngồi trên vũ sảnh trông thấy quang cảnh như vậy, thở dài mà rằng :

-- Nước nhà trong lúc đa sự, mà kẻ anh tài hiếm như vậy, khá lo cho cuộc thái bình !

Bỗng một vị thiều niên công tử cười một con ngựa ô từ trong đám đông người phi ra trước vũ sảnh, vòng tay trước mặt hai quan chánh phó chủ khoa :

-- Dám bẩm Thượng Thư và Nguyên Soái ! Tiểu tử xin bắn trúng giữa hồng tâm để hai Đại Quan xét tài.

Đường Nguyên Soái sẽ gật đầu. Đồng Quán đứng giấy đáp một cách thân mật.

-- Công tử cô gắng, chức võ trạng đương chờ công tử !

Vị thiều niên ấy cúi đầu, rồi phóng ngựa đi ra chỗ trắng bắn dừng ngựa đứng yên, lấp cung khảm ngọc, dương tên bịt vàng, đứng cách đích trăm bước bắn ra một phát, trúng giữa hồng - tâm. Các cử tử cùng quân quan hoan hô vang âm bốn phía. Vị thiều niên ấy bắn luôn hai phát nữa cũng đều trúng giữa lá cờ. Bắn xong, chàng tươi cười, tề ngựa lại vũ sảnh. Đồng Quán vui vẻ bước xuống thêm vỗ vai vị thiều niên, cất tiếng khen :

-- Công tử thật là đáng mặt anh - hùng, chức võ trạng ắt về tay.

Rồi Thương - thư quay lại hỏi Đường Hoán.

— Có phải không, Quan Nguyên Soái.

Đường Hoán đáp !

— Thề mới chỉ là trúng cách kỳ thi bản, tráng sĩ hãy lui xuống.

Chàng thiếu niên ấy lùi ngựa rẽ vào đám đông người nét mặt hớn hờ,, dáng điệu vênh vang, coi thực có vẻ kiêu ngạo,

Ngay lúc ấy, trong đám sĩ tử còn đương ca tụng cái tài bắn giỏi của vị thiếu niên, công tử vừa rồi, một vị tráng sĩ đầu trọc, gạt mọi người, xăm xăm bước tới diễn võ sảnh vòng tay, nói:

— Dám bảm Quan Nguyên Soái ! Kè hèn mọn này xin bắn thử mấy phát, nếu không trúng, xin Nguyên Soái miễn trách !

Đường Nguyên Soái ôn tồn đáp :

-- Tráng sĩ cứ biểu diễn tài nghệ tôi coi !

Vị tráng sĩ điem nhiên đi ra giá linh khí, chọn lấy mây cung kéo thử, kéo một lúc gầy luôn mây chiếc. Vị tráng sĩ lắc đầu, đi lên võ sảnh, nói :

-- Dám bảm Quan Nguyên Soái ! Cung mềm lắm, không đủ sức bắn xa.

Đường Hoán liền rút cây cung sắt nhỏ đeo sau lưng trao cho vị tráng sĩ mà rằng :

-- Cây cung này, tráng sĩ bắn thử xem có được không?

Vị tráng sĩ hai tay đón lấy, kéo thử, rồi vẻ vui mừng hiện ra nét mặt, tươi cười mà rằng :

— Đa tạ Nguyên Soái cho mượn thân cung ! Tiểu tử bắn vừa tay lắm !

Nói đoạn hớn hờ rảo bước ra đứng cách đích hơn hai trăm bộ, giương cung, lắp tên, quay người đi nhia lại. bắn một phát. Trăm mắt nhìn theo, mũi tên vùn vụt bay đến cắm chính giữa vệt đỏ trong lá cờ phất phơ trước gió. Lại bắn luôn năm phát nữa, mỗi phát đứng một kiểu

đều là thê đứng khó khăn cho người bắn cá. Phát nào cũng trúng giữa hồng tâm.

Một hồi võ tay ran động bồn bể. Tráng sĩ ấy ung dung lại võ sánh, hai tay dang nộp trả cây cung sắt, Đường Nguyên Soái vui vẻ mà rằng:

--Khá khen cho tráng sĩ có tài bắn giỏi, trong đời hiếm có, chẳng hay tráng sĩ tên họ là gì, ở phương nào lại.

Vị tráng sĩ đáp:

Dám thưa Quan Nguyên Soái! Chúng tôi ở Sơn Đông, tên là Lỗ Quý, nghe tin triều đình mở khoa thi võ, trộm nghĩ dù bất tài cũng cô lân xuống ứng thí để hưởng ứng với tiếng gọi nhân tài của thánh thượng.

Đường Nguyên Soái nghe thấy thê, liền ngạc nhiên hỏi:

Tráng sĩ có phải đã gặp Đường Nguyên?

Lỗ Quý thưa:

Bẩm phải!

Đường Nguyên Soái quay lại hỏi Đông Thượng-thư

--Quan lớn nói đã giao bắn cho tam pháp tư trị tội sao hãn còn ra được đây ứng cử?

Đông Quán cười mà rằng:

-- Ấy vì nê Nguyên Soái, ti chức đã tư sang tam pháp tư sai tha ra ngay đêm qua, Đường Nguyên soái biết hãn nói dối, liền cũng làm ra mặt vui vẻ mà rằng:

--Nêu vậy đa tạ Thượng thư!

Nhưng muôn tránh tiếng, Đường Hoán bèn truyền cho Lỗ Quý lui xuống.

Lỗ Quý ung dung lăm vào chỗ đông người. Mọi người xúm lại ngợi khen. Một chàng mặt đen, vui mừng vỗ vai Lỗ Quý nói:

-- Mừng cho Ngô huynh!

Vị tráng sĩ ấy là ai? Không cần phải nói, các lộc giả cũng thừa hiểu là Lỗ trí Thâm. Nhưng vì sao mà hòa-thượng có tài bắn giỏi như vậy?

Sở là ở Lương Sơn Bạc, nhờ Tiểu Lý Quảng Hoa

Vinh rèn luyện, Lỗ trí Thâm mới có cái tài bản như vậy

Đền quá trura, bắt đầu cuộc thi cử đình. Giữa võ sảnh, Quân lính xúm xum khiêng đèn một chiếc vạc lớn, cao quá đầu người, ba chân vững vàng, nặng ước tám chín trăm cân.

Ai nầy phập phồng, những trông chiếc vạc đủ nản lòng. Những kẻ vào thi, tự lượng sức mình đứng yên không nhúc nhích. Hồi lâu mới thấy một vị anh hùng mặt đỏ râu dài, nhác trông tướng Quan Công tái thê.

Truyền hô quan xưng tên, người ấy lên là Quan Đạo, nhờ có cái bộ mặt giống Quan Công, nên người ta thường gọi là Trại Vân Trường,

Quan Đạo bước tới bên đình, vén tay áo, bập thít cánh tay nổi lên cuộn cuộn. Quan Đạo cúi người, dùng thê Hắc Hổ Phục Sơn, hai tay nắm lấy chân đình hét lên một tiếng, hết sức bình sinh nâng chiếc vạc khỏi mặt đất đi quanh võ sảnh được non nửa một vòng, sau vì dùng sức quá mạnh, mặt đỏ bừng như quả táo chín rồi tái đi như gà cắt tiết, chân tay run run, loạng choạng đổ người, ngã lả ra đất. Chiếc vạc rơi xuống, ba chân cắm ngập vào trong đất.

Ai nầy sững sờ. Cầm binh vội đỡ Quan Đạo dậy, thấy chàng miệng đỏ máu tươi,

Bây giờ các cử tử sợ hãi không ai dám ra thử sức với vạc. Chiếc vạc vẫn trơ trơ giữa diễn võ sảnh, như ghẹo cợt hai người.

Bỗng một người trẻ tuổi rẽ đám đông người, bước đến bên chiếc vạc. Mọi người nhìn ra. Người trẻ tuổi ấy chính là vị thiếu niên đã bắn cung lúc nầy. Bọn Hảo Hán Lương Sơn nhìn rồi bảo nhau:

-- Từ Định Phương cũng có sức mạnh đây! Vì hăn dám ra cử đình.

Vị thiếu niên ấy chính là Từ Định Phương. Từ Định Phương đứng bên chiếc vạc, vén tay áo, cúi xuống một

tay cầm chân chiếc đỉnh rút lên, rồi dơ quả đầu, đi quanh võ sảnh được một vòng, lại từ từ đặt chiếc đỉnh xuống đất. Bỗng mặt tiếng hoan hô vang ầm. Từ đình Phương cử đình rồi, mặt không thấy đỏ, hơi thở vẫn như thường. Đồng Thượng thư hớn hớ báo Đường Hoán:

-- Quan nguyên soái xem, sức ấy, có đáng vũ trạng hay không?

Đường Hoán chưa kịp đáp, thì một hắc qui đã nhảy đến bên chiếc vạc, lớn tiếng hét:

-- Tài ấy đã thâm vào đầu? Hỡi coi ta cử đình!

Người mặt đen ấy là ai? Chính là Hắc toàn Phong, Lý Quí! Vì một câu nói khích của Ngô Dụng:

-- Sức Từ Đình Phương có lẽ bọn ta không ai bằng!

Làm Lý Quí nổi nóng, cởi phăng áo ngoài, nhảy vào sấm sấm trở tài.

Mọi người đứng im như lũ tượng gỗ, lặng xem tráng sĩ mình đen ra sức! Tráng sĩ mình đen ấy tay trái cầm miệng đỉnh, nhấc khỏi mặt đất, tung lên trên không. Chiếc đỉnh lộn tít mấy vòng rồi chiều giữa đầu Lý Quí rơi xuống đất. Lo thay cho tính mạng của Lý Quí!

Nhưng một bàn tay sắt đưa lên, nắm chặt lấy một chân vạc, giữ yên không cử động. Lý Quí thuận chân, đi đi lại lại trước võ sảnh đến một tròng canh, rồi nhẹ nhàng đặt chiếc đỉnh trước mặt Đường Nguyên-soái.

Giữa lúc mọi người đang kinh dị, Đường Nguyên-Soái cất tiếng hỏi:

Hào Hán họ là gì?

Lý Quí đáp;

-- Dám bẩm, quan Nguyên-soái! Chúng tôi tên là Lý Đạt, quê ở Sơn-Đông nghe Nguyên-soái làm chủ khảo cuộc thi này nên xuống hầu dưới trướng.

Đường Hoán nghe nói nhớ ra Lý Quí với Lý Đạt là hai người của biểu đệ mình tiên cử mừng thăm, nhưng không tiện nói ra, liền truyền cho lui xuống.

Bây giờ đã gần tới giờ Ngọ, quân chính tự sát hạnh lây được hơn ba trăm người trúng cách. Đường Hoán liền ra lệnh cho cuộc đấu võ để lấy chức võ trạng nguyên.

Lệnh vừa truyền ra, Từ Định Phương đã cưỡi ngựa ra giữa vũ trường, cầm cây hồ đấu thương múa một bài cây thương như một làn khói đen quấn quanh người, sát khí đằng đằng oai phong lẫm lẫm.

Thoạt tiên có một viên lão tướng vác cây đại phủ tề ngựa ra quát :

— Chớ có cậy tài ! Hãy coi lưỡi búa của ta !

Từ Định Phương mỉm cười tỏ vẻ khinh thường thủng thỉnh cầm thương giục ngựa tiến vào. Viên lão tướng dơ búa bổ xuống đầu Từ Định Phương đưa cán thương ra gạt ngang một cái. Viên lão tướng hai tay bãi hoải, biết sức mình không địch nổi đành gắng gượng giao chiến được hơn mười hợp rồi tề ngựa chạy. Từ-định-Phương không đuổi theo, cười mà rằng :

— Còn ai dám vào giết chức võ trạng với ta ?

Nói chưa dứt lời, Lý Qui nhảy vào vũ trường, múa song phủ hét to lên rằng :

— Hãy để chức võ trạng đây cho ta !

Liền dơ song phủ chém tới. Từ-định-Phương cũng múa thương dao chiến.

Thực là cờ gặp đôi thủ, tướng gặp tay ngang, một qua một lại giao chiến hơn năm mươi hợp không phân thắng phụ.

Tuy nhiên, Lý Qui kể về sức thì gặp bội Từ-định-Phương, suy luận đến võ nghệ thì chỉ một mười một bảy, nên khi đấu đến 70 hồi hợp, phép búa của chàng đã thấy loạn. Chàng cò trở hết thần lực, song ngọn thương của Từ-định-Phương ráo riết bên mình, Lý Qui biết nều ham đánh tất có cơ nguy đến tính mệnh, bèn chém bảy một búa

(Còn nữa)

Imp. Lang-Tuyet 75 sông Tô Lịch Hanoi

Supremie Lang Tuyet